

[Ebba Strange]

nisteriets side egentlig har tænkt sig at gøre dette, om man har tænkt sig at overføre Århusmodellen med positiv kønskvotering ved ansættelse i lederjob til andre dele af landet, og hvordan det i givet fald skal gøres.

Når man taler om positiv særbehandling, kan man ikke undgå at komme ind i den diskussion om kvalifikationer, som fru Hanne Severinsen rejste. Hvis ligestilling på alle niveauer skal fremmes, er det vigtigt, at vi vænner os til, at de erfaringer, vi som kvinder har gjort, er mindst lige så værdifulde forudsætninger for f.eks. et lederjob som de mænds, der måske under hele forløbet mest har været optaget af at gå den lige vej gennem karrierhierarkiet.

I det hele taget er det afgørende vigtigt, at vi ikke mere anskuer ligestillingen som noget, der skal foregå på mænds betingelser, men som noget, der skal foregå ved, at kvinders erfaringer og deres måder at tænke på, handle på og planlægge på inddrages i alle samfundsmæssige processer. Kun herigennem kan ligestillingsudviklingen blive en frugtbar proces.

Når det drejer sig om ligestilling i samfundet i øvrigt i de forskellige dele, som ministerierne har ansvaret for, er der lang vej, før de opstillede mål er nået, og interessant er det selvfølgelig, om der er overensstemmelse mellem de mål, redegørelsen indeholder, og de forslag, der er kommet fra de enkelte ministerier, og den politik, regeringen i øvrigt fører. Fra SFs side mener vi ikke, at den førte politik hidtil har fremmet ligestillingen. En række målsætningspunkter er afhængige af, hvad der sker på arbejdsmarkedet, i uddannelsessektoren og i socialektoren. Det er her, de konkrete uligheder først springer i øjnene, og sammenhængen mellem disse sektorer er stor. Her hjælper de mange kønne ord ikke; her skal der konkret handling til. Et par andre fra mit parti vil senere sige noget om arbejdsmarkedspolitikken og kulturpolitikken.

Jeg skal sige noget om uddannelsessektoren, hvor der i disse år sker mange interessante ting, bl.a. takket være lokal kvindeaktivitet rundt omkring i uddannelsessystemet.

Jeg vil advare imod, at det, der sker, alene sker for at sikre ny arbejdskraftreserve til en tid, hvor der måske bliver mangel på arbejdskraft. Jeg er træt af at høre, at det alene er de mandlige tekniske fag, der betegnes

som beskæftigelsesfag. Vi er i SF tilhængere af, at man nedbryder det kønsopdelte arbejdsmarked. Det er vigtigt, at der gøres forsøg med nye former og nyt indhold i forskellige fag, f.eks. fysik, og det er spændende forsøg, der gøres rundt omkring.

Men det er efterhånden mange år siden, SF første gang foreslog kønskvotering til efg-uddannelserne og en praktikpladssikring. Det er stadig sådan, at langt størstedelen af de næsten 9.000, der i september manglede praktikplads, var piger. Det går for langsomt, og jeg vil gerne spørge undervisningsministeren, hvilke konkrete planer han har for at sikre, at alle – også pigerne – får praktikplads efter basisåret.

Jeg vil desuden foreslå undervisningsministeren – og jeg er ked af, at han ikke er til stede, for så må jeg jo til at lave beslutningsforslag om det – at han ansætter en ligestillingskonsulent i hvert direktorat til at følge og inspirere arbejdet på de forskellige områder, og jeg ville selvfølgelig gerne have hørt hans reaktion herpå.

Vi vil også foreslå, at der indgås en ny aftale med amterne om uddannelse af yderligere 1.000 sygeplejersker, sundhedsplejersker og jordemødre – et område, hvor vi ved der i dag er flaskehalse.

Endelig synes vi, at undervisningsministeren skal holde op med at forhindre folk i at uddanne sig til pædagoger; med den udvikling, der ligger for, er der god brug for dem til styrkelse af familiens funktion og kvindernes økonomiske uafhængighed – noget, som statsministeren prioriterer højt i sin målsætning.

Det sidste synes også at være i overensstemmelse med den handlingsplan, socialministeren har opstillet; så det ville jo være rart, hvis der var overensstemmelse internt mellem ministre i regeringen.

En af de vigtigste ligestillingslove, vi har vedtaget i de seneste år, er loven om barselorlov for fædre. Den kan være med til at fremme kvinders og mænds fælles ansvar for familiens trivsel, som hr. Helge Adam Møller var inde på, men forudsætningen er selvfølgelig, at den bruges. Vi mærker os derfor, at socialministeren vil iværksætte en undersøgelse af, hvordan den bruges, og jeg kan godt allerede nu forudsige et af svarene. Den bruges ikke ret meget, fordi mange familier ikke